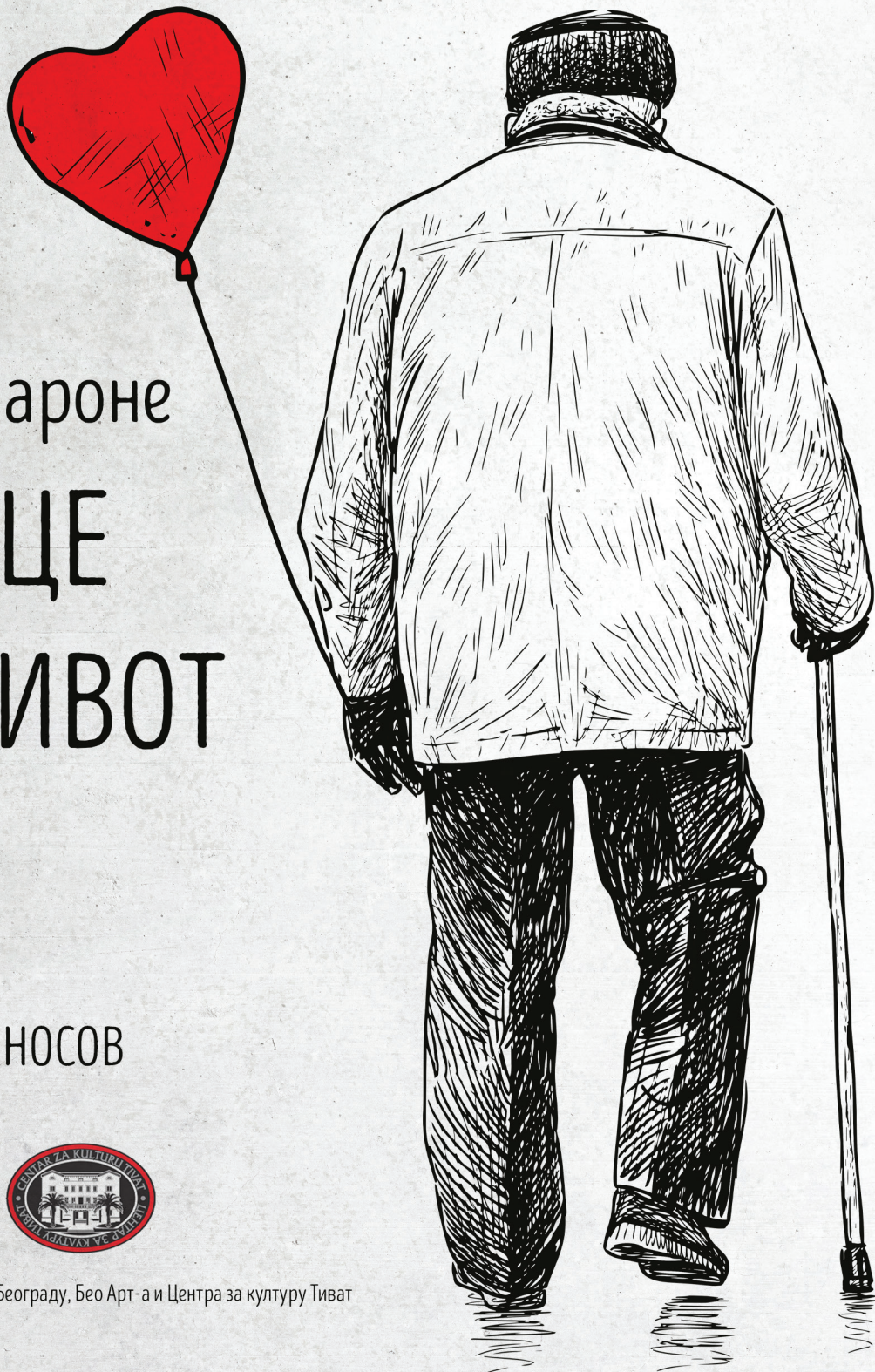

Лоренцо Мароне
СИТНИЦЕ
КОЈЕ ЖИВОТ
ЗНАЧЕ

Редитељ АНДРЕЈ НОСОВ

у копродукцији Народног позоришта у Београду, Бео Арт-а и Центра за културу Тиват

Копродукција Народног позоришта у Београду, Бео Арт-а и Центра за културу Тиват

Лоренцо Мароне

СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ

Драматизација ЂОРЂЕ КОСИЋ

Редитељ АНДРЕЈ НОСОВ

Копродукција Народног позоришта у Београду, Бео Арт-а и Центра за културу Тиват

Лоренцо Мароне

СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ

Драматизација **ЂОРЂЕ КОСИЋ**

Редитељ **АНДРЕЈ НОСОВ**

Драматург **ЂОРЂЕ КОСИЋ**

Костимограф **СЕЛЕНА ОРБ**

Сценограф **ДЕЈАН ТОДОРОВИЋ**

Композитор **ДРАШКО АЏИЋ**

Сценски покрет **МАРИЈА МИЛЕНКОВИЋ**

Извршни продуцент **МАРИЈА КОВАЧЕВИЋ**

Помоћник редитеља **АЛЕКСАНДРА ЛОЗАНОВИЋ**

Инспицијент **САЊА УГРИНИЋ МИМИЦА**

Суфлер **ГОРДАНА ПЕРОВСКИ**

Лица:

Чезаре **БРАНКО ЦВЕЈИЋ / МЛАДЕН АНДРЕЈЕВИЋ**

Росана **НЕЛА МИХАИЛОВИЋ**

Катерина **ВАЊА ЕЈДУС**

Данте **ДУШАН МАТЕЈИЋ**

Ема **НИНА НЕШКОВИЋ**

Лео **РАДЕ ЂОСИЋ**

Koprodukcija Narodnog pozorišta u Beogradu, Beo Art-a i Centra za kulturu Tivat

Lorenzo Marone

THE TEMPTATION TO BE HAPPY

Dramatisation ĐORĐE KOSIĆ

Director ANDREJ NOSOV

Dramaturge ĐORĐE KOSIĆ

Costume Design SELENA ORB

Set Design DEJAN TODOROVIĆ

Composer DRAŠKO ADŽIĆ

Stage Movement MARIJA MILENKOVIĆ

Producer MARIJA KOVAČEVIĆ

Assistant Director ALEKSANDRA LOZANOVIĆ

Stage Manager SANJA UGRINIĆ MIMICA

Prompter GORDANA PEROVSKI

Cast:

Cesare BRANKO CVEJIĆ / MLADEN ANDREJEVIĆ

Rossana NELA MIHAILOVIĆ

Catherine VANJA EJDUS

Dante DUŠAN MATEJIĆ

Emma NINA NEŠKOVIĆ

Leo RADE ĆOSIĆ

Реч редитеља

Шта ако не буде времена да својим родитељима кажем колико ми је стало до њих, и да сам им захвалан за све што су учинили за мене? Шта ако победим своје муке, и пристанем на родитељску љубав која некад изузетно нервира, некад је ограничавајућа, а често подразумевана? Ко ми је ближи, странац из комшилука или сестра? Како да се поздравим са онима који ће сигурно отићи, ускоро, а да то није само из страха од губитка? Има ли места за радост кад се остари? И зашто смрт није најгора ствар која може да задеси човека?

Ово су само нека од питања која смо себи постављали радећи на овом комаду, преиспитујући сопствено незадовољство оним што зовемо обичан живот, и трагајући за конкретним људима који покушавају да живе пуним плућима.

Мењати се под старе дане је захтеван и готово немогућ задатак. Сви ти данас кажу да не можеш да мењаш друге, већ само себе. И кад кренеш то

Words from the Director

What if there is no time to tell my parents how much I care for them, and that I am grateful for everything they have done for me? What if I overcome my difficulties, and consent to parental love which is sometimes very annoying, sometimes limiting, and sometimes implied? Who am I closer to, the stranger from the neighborhood or my sister? How do I greet those that are certain to go away soon, without this being just fear of loss? Is there room for joy when one gets old? And why is death not the worst thing that can happen to a person?

These are just some of the questions that we ask ourselves when working on this piece, reassessing our own dissatisfaction with what we call common life, and searching for actual people who are trying to live their life to the fullest.

Changing oneself at old age is a demanding and almost impossible task. Everyone is telling you today that you cannot change others, but only yourself. And, once you start doing it, and the world, and your closest ones are equally strange, languid and entangled in their own webs - you wonder why change at

да чиниш, а свет, па и твоји најближи остану једнако чудни, троми и заплетени у сопствене мреже – питаш се чему уопште та промена. Наш се главни јунак страшно буни против старости, али је и злоупотребљава да себи олакша. Он живи са женом које више нема, воли децу коју ни не познаје, прави од себе жртву сваки пут кад га се позове на одговорност и страшно пати јер мисли да га сви поштују – а нико стварно не воли.

Можда је најузбудљивија ствар иза овог позоришног процеса управо та идеја да је живот обична ствар, и да су избори које морамо правити исто тако обични. Само ми необично гњавимо са страховима, калкулацијама и идејама о томе како ће нас остатак света видети. Ту негде, око свих нас, са нама живе људи који се, као и ми, плаше да признају да је разумевање заиста понекад сасвим довољно да се преживи.

И онда се ипак умре, али ту нам нема помоћи.

all. Our main hero is heartily rebelling against old age, but is also taking advantage of it to make things easier for himself. He is living with a woman that is gone, loves children that he doesn't know, makes himself a victim every time he is held accountable and suffers immensely because he thinks that everyone respects him – and nobody really loves him.

Perhaps the most exciting thing behind this theatrical process is the idea that life is a common thing, and that the choices we have to make are also so common. Yet we bother extremely with the fears, calculations and notions on how the rest of the world will perceive us. Around all of us live people who, just like us, are afraid to admit that understanding is truly quite sufficient to survive.

And then one dies, but this cannot be helped.

Реч драматурга

Светоназор Чезара Анунцијате, главног јунака *Ситница које живот значе*, најуспешнијег Маронеовог романа, натопљен је цинизмом, џангризавошћу и мрзовољом. Са друге стране, овај и овакав човек покушава у својим позним годинама да пронађе нову животну радост, након што је, како сам каже, протраћио седамдесет две године и сто једанаест дана, тако рећи – цео дотадашњи живот. Можда управо у овој амбивалентности једног дубоко циничног човека који ипак покушава да ужива у свакодневним ситницама и успостави искрене односе са децом, комшијама, љубавницом, лежи тајна у томе зашто он, поред све своје фаличности, побира симпатије и фасцинацију код читалаца (и публике). Двострукост је присутна и у самом језику и стилу романа, где се црни хумор и суморна баналност свакодневице преплићу са путеношћу и радошћу живљења. Овај горко-слатки доживљај света чини причу романа релевантном не само за италијанске читаоце већ и за све остале, па тако није било потребе причу посебно локализовати при адаптацији у драмски текст, те инсценацији, јер лица романа можемо препознати у сопственом комшилуку, породици, или партнерском односу, а њихове страхове и жеље и у нама самима. Чезаре у једној од својих реминисценција у роману каже: „познато је да се човек брзо навикне на све оно у чему ужива (...). Али никад се нећемо навићи да живимо без онога за чим чезнемо.“ Ова прича се зато завршава у истом тону, са отвореним питањем могу ли се уопште пронаћи испуњење и среће, или је сам тај узалудни подухват једино што остаје извесност људског живота.

Word by the Playwright

The perception of the world of Cesare Annunziato, main hero of *The Temptation to be Happy*, the most successful Marone's novel, is soaked with cynicism, grumpiness and moroseness. On the other hand, such a person is trying in his late years to find a new joy of life, after, as he says, wasting seventy-two years and one hundred eleven days, so to say – the entire former life. Perhaps in this very ambivalence of a deeply cynical man who is nevertheless trying to enjoy those daily trivial things and establish sincere relations with children, neighbors, lover, lies the secret why he, in spite of his deficiencies, gets the sympathy and fascination, both from the readers (and the audience). The duality is present also in the language and the style of the novel, where the black humor and the bleak banality of everyday life intertwines with the carnality and the joy of life. This bitter-sweet perception of the world forms the story of the novel relevant not only for the Italian readers but also for everyone else, hence, there is no need to localize the story specifically in the adaptation to a dramatic text, and staging, because we can recognize the characters in the novel in our own neighborhood, family, partnership relations and their fears and desires in ourselves. In one of his reminiscences in the novel Cesare says: "it is well known that a man gets used to everything he enjoys (...). But we will never get used to living without those things that we yearn for." That's why this story ends on the same note, with an open question whether fulfillment and happiness can be found at all, or is this futile endeavor the only thing that remains as certainty of human life.

Лоренцо Мароне

Лоренцо Мароне (1974, Напуљ) један је од најпопуларнијих савремених италијанских писаца. Пише романе *Daria* (2012), *Novanta* (2013), *Сутнице које живот значе* (2016), који је доживео 17 издања у Италији, превод на 14 језика и филмску адаптацију (*La tenerezza*, 2017), *La tristezza ha il sonno leggero* (2016), *Сутра ћу можда остати* (2018) и *Обичан момак* (2019). Од 2015. ради као колумниста листа *Република Наполи*. Живи у Напуљу са супругом, сином и басетом по имену Грета.

Lorenzo Marone (1974, Naples) is one of the most popular contemporary Italian writers. He wrote the novels *Daria* (2012), *Novanta* (2013), *The Temptation to Be Happy* (2016), which had seventeen editions in Italy, was translated to 14 languages and adapted for a movie (*La tenerezza*, 2017), *La tristezza ha il sonno leggero* (2016), *Magari Domani Resto* (2018) and *Un Ragazzo Normale* (2019). Since 2015 he is working as a columnist for the paper *La Repubblica Napoli*. He lives in Naples with his wife, son and basset hound called Great.

Андреј Носов

Андреј Носов завршио је позоришну режију на Факултету драмских уметности Универзитета уметности у Београду и мастерирао на Академији за позориште Универзитета уметности у Амстердаму. Режирао је више од десет представа у позориштима у Србији и региону. Води Хартефакт, независну продукцију и фондацију.

Andrej Nosov completed his studies of theater direction at the Faculty of Dramatic Arts of the University of Arts in Belgrade, and obtained his master's degree at the Theater Academy of the University of Art in Amsterdam. He has directed over ten plays in the theaters in Serbia and the region. He is head of Hartefact, an independent production and foundation.

